

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 10Sžr/135/2016
Identifikačné číslo spisu: 6015200219
Dátum vydania rozhodnutia: 23.08.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Hatalová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:6015200219.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Hatalovej, PhD. a členiek senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD. v právnej veci žalobcu: MED-ART, spol. s.r.o., IČO: 34 113 924, Hornočermánska 4, Nitra, právne zastúpeného: AK Kašuba spol. s.r.o., Horná 41, P.O.BOX 60, Banská Bystrica, proti žalovanému: Okresný úrad Banská Bystrica, odbor opravných prostriedkov, Nám. Ľ. Štúra 1, Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. OU-BB-OOP4-2014/032287-003 zo dňa 21.11.2014, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 23S/42/2015-76 zo dňa 28.10.2015 v spojení s opravným uznesením Krajského súdu Banská Bystrica č. k. 23S/42/2015-94 zo dňa 17.05.2016, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 23S/42/2015-76 zo dňa 28. októbra 2015 v spojení s opravným uznesením č. k. 23S/42/2015-94 zo dňa 17. mája 2016 p o t v r d z u j e.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

Krajský súd napadnutým rozsudkom podľa § 250j ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa tento domáhal preskúmania rozhodnutia žalovaného č. OU-BB-OOP4-2014/032287-003 zo dňa 21.11.2014. Rozhodnutím žalovaného bolo zamietnuté odvolanie žalobcu a potvrdené rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu, ktorým bolo rozhodnuté, že žalobca nespĺňa podmienky na priznanie postavenia účastníka konania vo veci uplatneného reštitučného nároku oprávnenej osoby G. L. a spol. Súd nepriznal žalobcovi náhradu trov konania.

Krajský súd zhodnotil, že rozhodujúcou otázkou v danej veci bolo posúdenie tvrdenia žalobcu, že tento bol ukrátený na svojich právach a právom chránených záujmoch rozhodnutím prvostupňového správneho orgánu č. 563/1995 vydané dňa 02.05.1995, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 13.06.1995, teda či reštitučné konanie bolo alebo nebolo právoplatne ukončené.

Poznamenal, že z obsahu administratívneho spisu, ako aj zo súdneho spisu mal za preukázané, že Pozemkový úrad Banská Bystrica vydal dňa 02.05.1995 rozhodnutie č. 563/95, ktorým rozhodol o vlastníctve k nehnuteľnostiam vo veciach uplatneného reštitučného nároku oprávnenej osoby G. L. a spol., na ktorom bola vyznačená právoplatnosť dňom 13.06.1995. Vlastnícke právo žalobcu k nehnuteľnosti vedenej na liste vlastníctva č. XXXX v katastrálnom území H. parcela CK-N č. 1228/58 nadobudol kúpnu zmluvou zo dňa 14.06.2011, vklad do katastra nehnuteľnosti bol vykonaný pod číslom V2791/2011 zo dňa 11.07.2011 cca 16 rokov po nadobudnutí právoplatnosti rozhodnutia pozemkového úradu v Banskej Bystrici č. 563/95. Z napadnutého rozhodnutia žalovaného, ale aj z rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu vyplýva, že žalobca nespĺňa podmienky na priznanie účastníka konania vo veci uplatneného reštitučného nároku oprávnenej osoby G. L. a spol.

S poukazom na ustanovenie § 14 ods. 1 a 2 Správneho poriadku, ktoré upravuje legálnu definíciu účastníka správneho konania, nemal krajský súd pochyb o tom, že žalobca nebol dotknutý na svojich právach a právom chránených záujmoch vydaním rozhodnutia správneho orgánu, teda že sa jeho hmotno-právne postavenie vydaním rozhodnutia č. 563/95 zo dňa 12.05.1995 nezmenilo, pretože v čase vydania spomínaného rozhodnutia žalobca nebol vlastníkom predmetnej nehnuteľnosti, a preto nemôže byť ani účastníkom správneho konania v reštitučnej veci o určenie vlastníckeho práva oprávneným osobám v zmysle definície účastníctva podľa § 14ods. 1 Správneho poriadku.

Krajský súd dodal, že aj za predpokladu, že by bol žalobca účastníkom správneho konania, s ktorým sa v správnom konaní nekonalo, hoci sa malo, žalobcovi muselo byť zrejmé, že od vydania rozhodnutia Pozemkového úradu v Banskej Bystrici č. 563/95 zo dňa 02.05.1995 uplynula už trojročná lehota na podanie žaloby od vydania rozhodnutia a že nemohol prichádzať do úvahy postup podľa § 250b O.s.p. a okrem toho nebol dôvod, aby malo byť žalobcovi doručované rozhodnutie z roku 1995, keďže žalobca nebol účastník reštitučného konania.

Zdôraznil, že žalovaný, ako aj prvostupňový správny orgán rozhodli správne, a dospeli k záveru nesplnenia podmienok priznania žalobcovi postavenia účastníka konania v reštitučnom konaní. Súd dospel k záveru, že dovoľávať sa k nesprávnosti postupu v reštitučnom konaní, môže len účastník takéhoto konania, ktorým evidentne žalobca nebol, keďže rozhodnutie č. 563/95 bolo vydané dňa 02.05.1995, a žalobca sa stal vlastníkom pozemku KN-C parcela č. 1228/58 zapísané na LV č. XXXX v katastrálnom území H. až vkladom do katastra nehnuteľnosti v roku 2011. Ak by aj správny orgán nekonal s tým, s kým sa konať malo, resp. konal s nimi nezákonným spôsobom, nie je možné takúto vadu v konaní resp. vadu v rozhodnutí napadnúť po uplynutí zákonom stanovených lehôt na uplatnenie riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov. Použitím opravných prostriedkov disponujú jedine účastníci konania. Za účelom právnej istoty sú stanovené lehoty na podanie riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkov, čo už ale v danom prípade neprichádza do úvahy.

Súd vyslovil nesúhlas s tvrdením žalobcu, že rozhodnutia správnych orgánov sú nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, pretože z rozhodnutí je zrejmé, z akých dôvodov žalobca nespĺňa podmienky na priznanie účastníctva v konaní o reštitučnom nároku oprávnenej osoby G. L. a spol. Súd vyslovil nesúhlas aj s tvrdením žalobcu, že v danom prípade bolo nesprávne právne posúdenie odvolacím správnym orgánom, odvolací správny orgán - žalovaný podrobne zdôvodnil vo svojom rozhodnutí prečo napadnuté prvostupňové rozhodnutie potvrdil a odvolanie žalobcu zamietol. Súd nesúhlasil ani s tvrdením žalobcu, podľa ktorého žalovaný nemôže svojím vlastným rozhodnutím v odvolacom konaní dopĺňať, alebo opravovať prvostupňové rozhodnutie. Odvolacie konanie je okrem iného aj na to, aby druhostupňový správny orgán doplnil dokazovanie, prípadne aby nesprávny právny názor opravil.

Poznamenal, že uznesenie NS SR sp. zn. 1ObdoV 101/2005 a rozsudok NS SR sp. zn. 4So/71/2007, na ktoré poukazoval žalobca v žalobe nie sú použiteľné pre tento konkrétny prípad pre odlišnosť veci.

Vzhľadom na vyššie uvedené dôvody súd žalobu ako nedôvodnú podľa § 250j ods. 1 O.s.p. zamietol.

Rozsudok krajského súdu napadol žalobca včas podaným odvolaním v celom jeho rozsahu s návrhom,

aby Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací v súlade s § 250ja ods. 3 O.s.p. rozsudok krajského súdu zmenil tak, že zruší touto žalobou napadnuté rozhodnutie žalovaného ako odvolacieho správneho orgánu, a súčasne aj rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa v celom rozsahu a vráti vec príslušnému správneému orgánu na ďalšie konanie, a súčasne prizná žalobcovi náhradu trov konania na súde prvého stupňa, a rovnako aj náhradu trov odvolacieho konania.

Rozsudok krajského súdu považoval za nesprávny a nezákonný a preskúmanie touto žalobou napadnutých rozhodnutí správnych orgánov považoval za nesprávne.

Svoje odvolanie proti rozsudku krajského súdu odôvodnil tým, že:

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p.;
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci;
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností;
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam;
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstoí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené;
- f) vyššie uvedený rozsudok súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu vyjadril v podaní zo dňa 07.03.2016, v ktorom uviedol, že sa plne stotožňuje s právnym názorom krajského súdu, ktorý v odôvodnení odvolaní napadnutého rozsudku č. k. 23S/42/2015-76 podáva podrobné vysvetlenie žalobou namietaných a dokazovaných skutočností. Je toho názoru, že dôvody odvolania žalobcu sú neopodstatnené a sú tak všeobecného charakteru (nie je zrejmé akú inú vadu má konanie, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie, aké nevrhnuté dôkazy správny súd nevykonal, aké iné ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené má žalobca na mysli, prečo rozsudok podľa jeho názoru vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci), že sa ďalej nie je možné vecne vyjadriť k dôvodom odvolania žalobcu.

Záverom žalovaný správny orgán žiadal, aby odvolací správny súd prihliadal v konaní, ako aj pri rozhodovaní vo veci na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 10Sžr/36/2014 z 11.02.2015.

Na základe uvedeného žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky odvolaním napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo bez nariadenia pojednávania v súlade s § 250ja ods. 2 O.s.p. a jednomyseľne dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné, pretože napadnutý rozsudok je vo výroku vecne správny; preto ho po preskúmaní opodstatnenosti odvolacích dôvodov postupom podľa § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. potvrdil. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 23.08.2017 potom, čo deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli a internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (www.nsud.sk) najmenej päť dní vopred (§ 156 ods. 1 a 3 O.s.p.).

Podľa § 244 ods. 1 O.s.p. v správnom súdnictve súdy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov preskúmajú zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy. Pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia súd skúma, či žalobou napadnuté rozhodnutie je v súlade s právnym poriadkom Slovenskej republiky, t.j. najmä s hmotnoprávnymi a procesnými administratívnymi predpismi.

V intenciách ustanovenia § 244 ods. 1 O.s.p. súd preskúma aj zákonnosť postupu správneho orgánu, ktorým sa vo všeobecnosti rozumie aktívna činnosť správneho orgánu, podľa procesných a hmotnoprávných noriem, ktorou realizuje právomoc stanovenú zákonmi. V zákonom predpísanom postupe je správny orgán oprávnený a súčasne aj povinný vykonať úkony v priebehu konania a ukončiť ho vydaním rozhodnutia, ktoré má zákonom predpísané náležitosti, ak sa na takéto konanie vzťahuje zákon

o správnom konaní.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací primárne v medziach odvolania preskúmal rozsudok krajského súdu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného v spojení s prvostupňovým správnym rozhodnutím, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného.

Je nutné zdôrazniť, že podľa ustálenej súdnej judikatúry (najmä nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. II ÚS 127/07-21, alebo rozhodnutia Najvyššieho súdu sp. zn. 6Sžo 84/2007, sp. zn. 6Sžo 98/2008, sp. zn. 1Sžo 33/2008, sp. zn. 2Sžo 5/2009 či sp. zn. 8Sžo 547/2009) nie je úlohou súdu pri výkone správneho súdnictva nahradzovať činnosť správnych orgánov, ale len preskúmať zákonnosť ich postupov a rozhodnutí, teda to, či oprávnené a príslušné správne orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy.

V takto vymedzenom rámci prieskumu a po preverení riadnosti podmienok vykonávania súdneho prieskumu rozhodnutí správneho orgánu Najvyšší súd Slovenskej republiky zdôrazňuje, že podstatou súdneho odvolania proti rozsudku krajského súdu, ako aj žaloby, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania rozhodnutia žalovaného, je otázka správneho zistenia rozhodujúcich skutočností a dostatočného rámca podkladov pre naplnenie zásady materiálnej pravdy v ďalšom procese aplikácie hmotného práva.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po vyhodnotení závažnosti odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu s prihliadnutím na ustanovenie § 219 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p. konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Preto sa s ním stotožňuje v celom rozsahu a aby nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe fakty prejednávanej veci spolu s právnymi závermi krajského súdu, Najvyšší súd Slovenskej republiky sa vo svojom odôvodnení následne obmedzí iba na doplnenie svojich doplňujúcich zistení a záverov zistených v odvolacom konaní (§ 219 ods. 2 v spoj. s § 246c ods. 1 O.s.p. umožňuje odvolaciemu súdu doplniť odôvodnenie prvostupňového súdu o ďalšie dôvody).

Predmetom odvolacieho konania bolo rozhodnutie krajského súdu, ktorým bola zamietnutá žaloba žalobcu o preskúmanie rozhodnutia žalovaného č. OU-BB-OOP4-2014/032287-003 zo dňa 21.11.2014, ktorým žalovaný zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil napadnuté rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa č. OU-BB-PLO-2014/012420-4 zo dňa 16.06.2014 o tom, že žalobca nespĺňa podmienky na priznanie postavenia účastníka konania vo veci uplatneného reštitučného nároku oprávnenej osoby G. L. a spol.

Z obsahu administratívneho spisu odvolací súd dospel k zisteniu, že Pozemkový úrad Banská Bystrica dňa 02.05.1995 vydal rozhodnutie č. 563/95. Uvedeným rozhodnutím rozhodol o vlastníctve k nehnuteľnostiam vo veciach uplatneného reštitučného nároku oprávnenej osoby G. L. a spol. Právoplatnosť bola na rozhodnutí vyznačená dňom 13.06.1995.

Žalobca listom zo dňa 26.02.2014, doručeným správnemu orgánu prvého stupňa dňa 27.02.2014, oznámil svoj vstup do správneho konania vedeného pod číslom 563/95, a to s cieľom, aby bol pribratý do predmetného konania s tým, že súčasne požiadal o doručenia rozhodnutia č. 563/95 zo dňa 02.05.1995.

Prvostupňový správny orgán (Okresný úrad Banská Bystrica, pozemkový a lesný odbor) rozhodnutím č. OU-BB-PLO-2014/012450-4 zo dňa 16.06.2014 rozhodol, že žalobca nespĺňa podmienky na priznanie

účastníka konania vo veci uplatneného reštitučného nároku oprávnenej osoby G. L. a spol. dôvodiac, že žalobca nadobudol vlastnícky vzťah k predmetným nehnuteľnostiam v roku 2011, nemohli tak byť dotknuté jeho práva a povinnosti. Na základe uvedeného správny orgán neakceptoval požiadavku žalobcu o doručenia rozhodnutia, ani vstup do konania ako opomenutého účastníka.

O podanom odvolaní rozhodol žalovaný napadnutým rozhodnutím tak, že odvolanie žalobcu zamietol a prvostupňové správne rozhodnutie potvrdil z dôvodu, že prvostupňové správne rozhodnutie bolo vydané v súlade s právnymi predpismi. Rozhodnutie bývalého Pozemkového úradu Banská Bystrica považoval za právoplatné a vykonateľné, preto pristúpenie žalobcu ako účastníka do právoplatne ukončeného reštitučného konania vyhodnotil ako nemožné žiadnym legitímnym spôsobom. V ďalšom vyzdvihol do popredia inštitút tzv. prezumpcie správnosti vydávaného rozhodnutia a zásadu právnej istoty. Záverom konštatoval, že svojim skúmaním nezistil pochybenia či nezákonnosť v postupe a rozhodovaní prvostupňového správneho orgánu, ktorý vydal rozhodnutie v zmysle zákona a ústavne konformným spôsobom.

V predmetnej právnej veci bolo úlohou krajského súdu preskúmať zákonnosť správneho rozhodnutia, ktorým správny orgán rozhodol o tom, že žalobca nespĺňa podmienky na priznanie postavenia účastníka reštitučného konania podľa zákona č. 229/1991 Zb. Krajský súd odvolaním napadnutým rozsudkom žalobu na preskúmanie rozhodnutia žalovaného zamietol, nakoľko záver oboch správnych orgánov považoval v medziach žaloby za súladný so zákonom.

Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatuje, že odvolanie žalobcu proti rozsudku krajského súdu sa podstatne neodlišovalo od dôvodov podanej žaloby o preskúmanie rozhodnutia žalovaného, s ktorého dôvodmi sa krajský súd v plnom rozsahu vysporiadal a jeho skutkové zistenia aj právne závery považuje odvolací súd za vecne správne, pričom v odvolaní žalobca len výpočtom uviedol dôvody, pre ktoré podáva odvolanie bez ich ďalšej bližšej konkretizácie v priamej súvislosti s prejednávanim prípadom.

Odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožňuje so skutkovými zisteniami správnych orgánov, ako aj s ich právnym posúdením, v konaní, ani v rozhodnutiach správnych orgánov nezistil porušenie žiadneho z ustanovení správneho poriadku ani iného právneho predpisu. Správne rozhodnutia oboch stupňov obsahujú všetky náležitosti v zmysle § 47 správneho poriadku, výrok obsahuje rozhodnutie vo veci s uvedením ustanovenia právneho predpisu, podľa ktorého sa rozhodlo, v odôvodnení správne orgány uviedli skutočnosti, ktoré boli podkladom rozhodnutia, akými úvahami boli vedené pri hodnotení dôkazov a ako sa vyrovnali s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.

Odvolací súd dospel zhodne ako krajský súd k záveru, že správne orgány oboch stupňov postupovali v danej veci v intenciách citovaných právnych noriem, pre svoje rozhodnutie si zadovážili dostatok skutkových podkladov, na základe ktorých náležitým spôsobom zistili skutkový stav a aplikáciou relevantných zákonných ustanovení zo skutkových okolností vyvodili správny právny záver, a preto krajský súd nepochybil, keď žalobu žalobcu zamietol.

Odvolací súd zdôrazňuje, že žalobca nevyvrátil žiadnym hodnoverným spôsobom skutočnosti a skutkový stav, ktorý bol zistený správnymi orgánmi, a s ktorými sa stotožnil aj krajský súd, a preto za takýchto skutkových okolností napadnuté rozhodnutie žalovaného je i podľa názoru odvolacieho súdu vydané na základe riadne a dostatočne zisteného skutkového stavu veci.

Pre odvolací súd bolo v konaní nesporné, že žalobca nadobudol vlastnícke právo k nehnuteľnosti vedenej na liste vlastníctva č. XXXX v katastrálnom území H. parcela CK-N č. 1228/58 na základe kúpnej zmluvy zo dňa 14.06.2011 vkladom do katastra nehnuteľnosti, ktorý bol vykonaný pod číslom V2791/2011 zo dňa 11.07.2011, teda cca 16 rokov po nadobudnutí právoplatnosti rozhodnutia pozemkového úradu v Banskej Bystrici č. 563/95, preto nemohlo dôjsť vydaným rozhodnutím zo dňa 02.05.1995 k ukráteniu žalobcu na jeho právach a právom chránených záujmoch vo vzťahu k predmetnej nehnuteľnosti. Správny orgán nepochybil, ak neumožnil žalobcovi vstup do právoplatne

ukončeného správneho konania, ani mu nedoručoval právoplatné rozhodnutie. Preto ak krajský súd dospel k záveru, že skutkový stav veci bol v správnom konaní spoľahlivo zistený a postup, ako aj rozhodnutia správnych orgánov v oboch stupňoch považoval za súladné so zákonom, bolo potrebné rozhodnutie súdu, ktorým zamietol žalobu žalobcu, považovať za správne.

V súvislosti s odvolacími námietkami odvolací súd konštatuje, zhodne so záverom správnych orgánov, ako aj so záverom krajského súdu, že bolo jednoznačne preukázané, že na strane žalobcu nedošlo k splneniu podmienok na priznanie postavenia účastníka reštitučného konania.

Zároveň v súvislosti s odvolacími námietkami žalobcu odvolací súd konštatuje, že tieto vo svetle vyššie uvedeného nepovažoval za dôvodné, nakoľko žalobca neuviedol v odvolaní žiadne nové skutočnosti, ktoré by záver o zákonnosti rozhodnutí a postupov vyvrátili, a teda neboli spôsobilé spochybníť vecnú správnosť napadnutého rozsudku.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preskúmajúc napadnutý rozsudok prvostupňového súdu ako i obsah súdneho a administratívneho spisu v rozsahu odvolania, ktorým žalobca namietal nezákonnosť napadnutého rozhodnutia konštatuje, že argumentácia žalobcu nie je spôsobilá vyvrátiť dôvody, na základe ktorých krajský súd zamietol jeho žalobu. Krajský súd sa v odôvodnení rozsudku podrobným spôsobom vysporiadal so žalobnými námietkami, a to citáciou dotknutých právnych noriem, ako aj ich logickým výkladom a správnym aplikovaním na prejednávany prípad a nenechal otvorenú žiadnu spornú otázku, riešenie ktorej by zostalo na odvolacom súde.

Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky odvolaniu žalobcu nevyhovел a s prihliadnutím na všetky individuálne okolnosti daného prípadu rozsudok krajského súdu v spojení s opravným uznesením ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c O.s.p. a § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že žalobcovi vzhľadom na jeho neúspech v konaní náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Žalovanému zákon priznanie trov konania neumožňuje.

S poukazom na ustanovenie § 492 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok postupoval odvolací súd v konaní podľa predpisov účinných do 30.06.2016 (zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.